

Miranda del pas del princep. Primavera Marciana (6b/Ae o V/Ae 190m)

Primera ascensió:

S. Pola i O. González (1997)

Material:

16 cintes expres i 2 estreps

La Primavera Marciana té com a principal al·licient la superació del gran sostre de la Miranda del Pas del Príncep. Si a això li sumem un primer llarg vertical i “disfruton” en un entorn tranquil i amb una roca de molt bona qualitat és molt difícil trobar una excusa per no tastar aquesta via.

- Via: Primavera Marciana
- Dificultat: 6b i Ae o V i Ae
- Equipament: Via equipada
- Material: 16 cintes exprés i 2 estreps

Aproximació:

Des del Bruc agafem el camí que va cap al refugi. Després d'aproximadament un quilòmetre aparquem i agafem un camí a mà dreta (camí de la Cova de l'Arcada). Seguim el camí, superem el Coll del Xincarró, després el camí baixa una mica. Trobem un creuament de camins, seguim recte amunt (nord); al cap d'uns metres el camí gira a la dreta per una zona més feréstega. Pugem fent ziga-zagues fins a la Cova de l'Arcada. Seguim el corriol cap el nord fins trobar un desviament que va cap al Coll del Porc. Seguim una estona fins trobar una enorme roca despresa que fa un sostre. Aquí ens desviem i cerquem unes marques blaves que hem de seguir fins el peu de via (línia d'espits evident)

L1(6b o V/Ae)

La via s'inicia en una canalera evident. Hem d'anar a cercar la primera assegurança (IV+) fins un petit replà. Aquí es posa vertical i ens hem de col·locar bé per fer la part de 6b, que és molt vertical però en cap cas desploma. L'entrada convida al lliure perquè les xapes estan molt juntes. De seguida trobem més pressa i el llarg es torna un V sostingut fins que la paret es va tombant per arribar a la reunió. 50 metres i molts espits.

L2(IV+)

Sortim en diagonal cap a la dreta fins que arribem a un diedre. Escalem uns passos pel diedre per després passar a la placa de la dreta, vertical però ben assegurada amb un espit. Superat aquest tram més vertical trobem un petit replà i un altre ressalt que superem per entrar sota el gran sostre. Des d'aquest punt flanquegem cap a la dreta (I) fins a la reunió. L'últim pas abans d'entrar al replà és exposat pel segon, donat que si tingues una caiguda faria un pèndul important.

L3(A2e)

Ataquem directament el sostre, amb uns primers 5 pasos quasi horitzontals. A poc a poc el sostre es va posant vertical i hi ha algun pas més llarg. La sortida en lliure no té més dificultat que la de canviar del xip de l'artifo al lliure. Seguim per una placa lleugerament tombada fins la reunió. 35 metres.

L4(V)

Sortim recte amunt per terreny tombat fins que trobem un típic llavi montserratí. Aquí trobem el pas de V, que està protegit per un espit i és un moviment atlètic de presses petites. Un cop superat aquest punt més difícil escalem en lleugera tendència a l'esquerra fins que trobem la següent xapa (aleje fàcil). A partir d'aquest punt seguim recte amunt fins la reunió que es troba a una bauma. 40 metres.

L5(Ae i IV+)

Sortim de la reunió en Ae per superar el sostre de la bauma, són uns 4 o 5 passos fins sortir en lliure. Anem una mica a la dreta i trobem un darrer tram vertical que un cop superat ens porta fins un replà i la reunió, que podem muntar en unes sabines. 20 metres.

Descens:

Hem d'acabar d'arribar fins al cim. Després desgrimpem una mica fins arribar al coll del Pas del Príncep. Des d'aquí prenem el camí cap a la dreta (és la continuació del camí que hem pres per pujar) i desfem el camí fins el cotxe. Tant l'aproximació com el descens són llargs, conteu una hora més o menys.

El que més m'ha agradat:

- El sostre és espectacular i amb un bon pati.
- El primer llarg, vertical però molt ben assegurat.
- Roca de bona qualitat en general.

El que no m'ha agradat tant:

- Aproximació i descens llargs.
- Al segon llarg el tram final és expo pel segon.